

Εκτοπλάσματα στα Εξάρχεια

Μια θεατρική παράσταση ανεβαίνει σε ένα διαμέρισμα στα Εξάρχεια, βασισμένη στα ποιήματα του σπουδαίου Μίλτου Σαχτούρη.

Εύα Κέκου

Η ομάδα Nova Melancholia παρουσιάζει την home-made performance «Εκτοπλάσματα» σε ένα διαμέρισμα των Εξαρχειών κάθε Δευτέρα και Τρίτη. Η παράσταση είναι μια ιδιότυπη σπιτική “ποιητική βραδιά” όπου απαγγέλλονται όλα τα ποιήματα της συλλογής Εκτοπλάσματα (1986) του Μίλτου Σαχτούρη. Ένας αποχαιρετισμός στη δεκαετία του ’80 με ποιήματα που καλούν αγαπημένους νεκρούς, με τραγούδια στο αρμόνιο, με σκηνές από b-movies.

Πώς ξεκίνησε η ιδέα για μια παράσταση σε διαμέρισμα και μάλιστα στο διαμέρισμά σου;

Ο βασικός δραματουργικός άξονας της performance έχει να κάνει με την εισβολή του ανοίκειου στον οικείο χώρο. Το σπίτι μας είναι ο κατεξοχήν οικείος χώρος: εκεί στην εστία μας είναι που έρχεται αναπάντεχα και μας βρίσκει το Άλλο, το Ανοίκειο, τα εκτοπλάσματα των προσφιλών νεκρών, ο τρόμος και ο φόβος, οι επιπτώσεις και οι ανησυχητικές μνήμες, το φάσμα του θανάτου. Οπότε στην περίπτωση αυτή, η δραματουργική γραμμή ταίριαξε

απόλυτα με την επιλογή του κατοικημένου διαμερίσματος. Επιπλέον, για μένα, που είναι το σπίτι μου, αυτή η εισβολή του Άλλου στον οικείο χώρο πραγματώνεται κάθε βράδυ με την είσοδο των άγνωστων θεατών στο σαλόνι μου. Νιώθω ότι κάτι από την ίδια την ουσία του θεάτρου υπάρχει σε αυτή την μαγική μετατροπή ενός κανονικού χώρου σε θεατρική σκηνή.

Το γεγονός ότι το διαμέρισμα είναι στα Εξάρχεια παίζει κάποιο ρόλο;

Τα Εξάρχεια είναι μια πολύ ζωντανή γειτονιά, εδώ κατά κάποιο τρόπο νιώθεις έντονα τον παλμό της πόλης, νιώθεις ότι παίρνεις μέρος στα πολιτικά και κοινωνικά διακυβεύματα της εποχής! Κατά τη γνώμη μου η performance που κάνουμε έχει από κάτω μια οξεία πολιτική κριτική και κατ' αυτή την έννοια είναι μια παράσταση «εξαρχειώτικη», διαποτισμένη από την κοινωνικοπολιτική αναταραχή που όλοι βιώνουμε. Επίσης, οι περίοικοι είναι πολύ ανεκτικοί μαζί μας. Δεν ξέρω αν θα μπορούσε να γίνει μια τέτοια δουλειά στο Ψυχικό ή στη Φιλοθέη, παρότι, αν γινόταν σε μια τέτοια γειτονιά, θα είχε ίσως εντονότερη και διαφορετική πολιτική διάσταση.

Έχει γίνει κάτι παρόμοιο στο παρελθόν;

Ναι, έχουν γίνει παραστάσεις σε άδεια διαμερίσματα, αλλά δεν είμαι σίγουρος ότι έχει ξαναγίνει παράσταση σε διαμέρισμα που να κατοικείται ταυτόχρονα. Κάπου όπου υπάρχουν έκθετα όλα τα αντικείμενα, τα προσωπικά πράγματα του ένοικου. Μου αρέσει να σκέφτομαι τον Ταντέους Κάντορ –έναν από τους αγαπημένους μου καλλιτέχνες- που στα δύσκολα χρόνια της γερμανικής κατοχής στην Πολωνία, έκανε πειραματικές performance σε σπίτια και διαμερίσματα. Νομίζω πως η καλλιτεχνική ενεργοποίηση του ιδιωτικού μας χώρου έχει κάτι ανατρεπτικό (καθιστά τον ιδιωτικό χώρο δημόσιο, δημιουργεί «ενδιάμεσους» χώρους) και αποτελεί μια απάντηση σε αυτό που συμβαίνει αυτή τη στιγμή: κρίση, απρόσιτα ενοίκια στα μεγάλα θέατρα, χτύπημα από

την πολιτεία και το δήμο όλων των μικρών ανεξάρτητων θεατρικών σκηνών, κλπ.

Ποια είναι η ανταπόκριση του κοινού;

Οι περισσότεροι θεατές αφήνουν και λίγα χρήματα για να συνεισφέρουν στα έξοδα της ομάδας. Η ενίσχυση είναι εντελώς προαιρετική. Πάντως η παράσταση ακούγεται περισσότερο από στόμα σε στόμα, κάποιος που την είδε και του άρεσε το λέει στους φίλους του, κοκ. Αυτός, κατά τη γνώμη μου, είναι και ο καλύτερος τρόπος.

Παίζουν: Λήδα Δάλλα, Ελένη Καραγιώργη, Αντιγόνη Ρήγα, Δέσποινα Χατζηπαυλίδου // Σκηνοθεσία: Βασίλης Νούλας // Σκηνικά-κοστούμια: Ντόρα Οικονόμου // Βοηθός σκηνοθέτη: Ελισάβετ Ξανθοπούλου

**Κτίριο της οδού Δερβενίων 54, Εξάρχεια. Είσοδος ελεύθερη με προαιρετική οικονομική ενίσχυση. Είσοδος μόνο με κράτηση θέσης: 6972 730557*

